

Endelig slås det fast, at GATT-sekretariatet skal bistå udviklingslandene i sager vedrørende konsultationer og bilæggelse af tvister.

Tekniske handelshindringer

Aftalen om tekniske handelshindringer, der omfatter såvel landbrugs- som industrivarer, opstiller procedurer for forberedelse, vedtagelse og anvendelse af tekniske forskrifter, normer og certifikationssystemer. Formålet hermed er dels at sikre, at udenlandske produkter i videst muligt omfang ligestilles med indenlandske, dels at søge den internationale standardisering fremmet mest muligt samt at skabe en mere omfattende og lettere tilgængelig information på området.

Aftalen gælder centralregeringer, der igen forpligter sig til at anvende sådanne rimelige forholdsregler, som de måtte have til rådighed til at sikre, at lokale myndigheder følger koden. Dette har især betydning for forbundsstater, der som USA har givet delstaterne en vis selvbestemmelse på dette område.

Aftalen bestemmer, at opstilling af nationale normer så vidt muligt skal bygge på tilsvarende internationale normer, og aftaleparterne forpligter sig til at følge bestemte procedurer med henblik på gensidig information.

Ved undersøgelse af, om en vare opfylder gældende forskrifter, må der ikke ske en forskelsbehandling, som på nogen måde er til ugunst for udenlandske produkter, og undersøgelserne bør ikke finde sted, hvis de forårsager unødvendigt besvær for udenlandske producenter.

Certifikationssystemer må heller ikke indrettes med henblik på at skabe hindringer eller have til følge, at der skabes unødige hindringer for international handel.

Aftaleparterne skal etablere oplysningscentraler, hvorfra interesserede i andre lande blandt aftaleparterne kan få besvaret alle rimelige spørgsmål vedrørende eksisterende eller planlagte forskrifter, normer, certifikationssystemer o.l. Aftalen indeholder endvidere detaljerede regler om, hvorledes parterne på forespørgsel skal oplyse og bistå hinanden samt samarbejde om spørgsmål vedrørende udarbejdelsen og anvendelsen af tekniske forskrifter, normer og certifikationssystemer.

Et særligt kapitel i aftalen omhandler særbehandling af udviklingslande blandt aftaleparterne. Særligt hensyn – også fra internationale standardiseringsorganers side – skal tages til disse lande ved aftalens gennemførelse, ved forberedelsen og anvendelsen af tekniske forskrifter, standarder, præ-

ve- og certifikationsmetoder. Samtidig fremhæves det, at det ikke bør forventes af udviklingslandene, at de opererer med internationale standarder, som ikke harmonerer med deres udvikling.

Statslige indkøb

Med aftalen om statslige indkøb er der skabt et internationalt anerkendt regelsæt, som sigter mod at afskaffe eller reducere omfanget af statslige myndigheders diskriminerende indkøbspolitik.

Samtidig opstilles der en procedure for statslige indkøb, der sigter imod at sætte udenlandske producenter i stand til på lige fod med indenlandske at deltage i tilbudsgivningen. Endelig indeholder aftalen regler for offentliggørelse af retsregler på området med henblik på at holde også udenlandske tilbudsgivere underrettet herom.

Omfattet af aftalen er de centrale statslige myndigheder, der er anført i et bilag til aftalen, men ikke lokale og regionale myndigheder eller enkeltstaterne i forbundsstater som USA og Schweiz. For Danmarks vedkommende omfatter aftalen de forskellige ministerier med underlagte myndigheder (DSB, televæsenet og Kongelige Grønlandske Handels videresalgsvirksomhed m.v. er holdt uden for aftalen). Aftalen omfatter ikke forsvarrets indkøb af militærudstyr og heller ikke indkøb i medfør af bunden udviklingsbistand. Aftalen finder anvendelse på alle indkøb af en værdi på ca. 1 mio. kr. eller mere.

For indkøb, der omfattes af aftalen, bestemmer denne, at en udenlandsk tilbudsgiver ikke ved et statsligt indkøb omfattet af aftalen må stilles ringere end indenlandske tilbudsgivere eller tilbudsgivere fra andre tredielande.

Landbrug og fiskeri

A. For Fællesskabet er det væsentligste resultat af forhandlingerne på landbrugsområdet, at de angreb, der hidtil er blevet rettet mod den fælles landbrugspolitik, er blevet afdæmpet, og at de i forhandlingerne deltagende lande har affundet sig med den fælles landbrugspolitik principper og mekanismer.

De vigtigste resultater, som for Fællesskabet er udtryk for en samlet afbalancering af koncessioner og modkoncessioner indenfor forhandlingerne om såvel de multilaterale som de bilaterale aftaler, er følgende:

1. Multilaterale aftaler